కళ్ళు తెరచిన కారుణ్యం

పెరట్లో మట్టిదిబ్బ పక్కనే వున్న రాటనానుకుని కూర్చున్న తిరుపతప్ప, కొంచెం దూరంగా పాకలో వున్న మాలక్ష్మి వైపు తదేకంగా చూస్తున్నాడు.

మాలక్ష్మిది తెల్లని పాలనురుగులాంటి శరీరం... మెరిసే నల్లని కళ్ళు... ఆ కళ్ళల్లో ఆకాశమంత అభిమానం. సముద్రమంత ప్రేమ... అలా చూస్తూ, ఆ కళ్ళలో కనిపించే అనిర్వచనీయమైన అనురాగాన్ని అందుకుంటూ, ఆకలీ దప్పికా కూడా మరిచి పోయి అలాగే వుండిపోవాలనిపిస్తుంది తిరుపతప్పకి.

ఇప్పుడు చిక్కిపోయింది కానీ పదేళ్ళక్రితం మా లక్ష్మి తన ఇంటికొచ్చినప్పుడు చక్కని చుక్కలా వుండేది ! చిక్కితేనేం ? ఆ చక్కదనం ఎక్కడికిపోతుంది ?

అనుబంధం ఏర్పడటానికి అరక్షణం చాలు. అలాంటిది పదేళ్ళ బంధం! త్రెంచుకోవటం అంత సులువా ? మనస్సుకి ఉరిశిక్ష వేసి కళ్ళల్లో నిప్పులు పోసినా త్రెంచటానికి వీలుపడని మమతానుబంధం అది.

తన పక్కన మాలక్ష్మి హొయలుగా నడుస్తూంటే - ఊళ్ళో జనాలు ఎంత ఈర్ష్యగా చూసేవారనీ ? ఇంటి కొచ్చింతర్వాత దిష్టి తీస్తేనే గానీ తృప్తి కలిగేదికాదు. ఇప్పుడు అలా నడిచే ఓపిక మాలక్ష్మికీ లేదు. దిష్టితీసే అవసరం తనకూ లేదు. ఒకరినొకరు ఆప్యాయంగా చూసుకుంటూ, పాత జ్ఞాపకాల్లోని తీపిగుర్తుల్ని మననం చేసుకోవటం తప్ప...

ఆ జ్ఞాపకాలు సూదులై గుండెల్ని తూట్లు పొడుస్తూంటే, కళ్ళకు నీటిపొరలు కమ్ముకుపోతూంటే - తనలో తానే గొణుక్కుంటున్నాడు తిరపతప్ప-

"...........నాలాగే, నువ్వు కూడా నీ బాధని నీలోనే దాచుకొని కుమిలిపోతున్నావు కదా? నన్నేం చెయ్యమంటావ్ చెప్పు? నేను చేతకాని వాణ్ణి మాలచ్మీ! నాలుగు రాళ్ళు లేనివాణ్ణి! అయినా ఒంట్లో సత్తువనీ, ఉత్సాహాన్నీ ఓ ఏటికోఏడు పాడు కరువు తినేస్తోంది. ఈ కరువే లేకపోతే మన బతుకులు ఇలా వుండేవా ? నీకు అన్యాయమే చేశాను. తల్లి లేని పసివాణ్ణి పాలిచ్చి కాపాడింది నువ్వు.. అలాంటి ఉపకారంచేసిన నీకు..ఇప్పుడిలా..."

తిరుపతప్ప గొంతు గాద్గదిక మవటంతో మరి మాటపెగల్లేదు. దుఃఖం అక్కడే కొట్టు మిట్టాడింది కాసేపు. చిరిగిన పైగుడ్డతో, వస్తున్న కన్నీళ్లను తుడుచు కున్నాడు. గట్టిగా ఏడిస్తే ఓ కంటినీరు తుడవటానికైనా సరిపోదు ఆ పైగుడ్డ.

నీళ్ళు లేని రామాపురంలో వుంటున్న ఎన్నో పేద కుటుంబాల్లో తిరుతప్పది కూడా ఒకటి. తిరుపతప్ప చిన్నతనం దివ్యంగానే గడిచింది. ఆ రోజుల్లో ఇందరు జనాలు లేరు. ఇంత కరువూ లేదు. అందుకే తిరపతి వెంకన్నలా సేవలు చేయించుకున్నాడు. కానీ అతని తండ్రి కాలం చేసేనాటికి కేవలం మూడెకరాల నేల మాత్రం మిగిలింది. ఎంత చేస్తే ఆ నేలతల్లి కనికరిస్తుంది ? అందుకే రోగిష్టి తల్లికీ, కాపరానికొచ్చిన భార్య మంగమ్మకీ, ఆ నేల తల్లికీ, ముగ్గురికీ తనే ఆధారమయ్యాడు.

పెళ్ళిచేసుకుని, భార్యను కాపరానికయితే తీసుకొచ్చాడు కానీ, తనూ సుఖపడలేదు.... భార్యనూ సుఖపెట్టలేదు.! కారణం... ఊరిని ముంచేస్తున్న కరువు. గుట్టుగా ఎంతో పరువుగా నెట్టుకొస్తున్న ఎన్నో బ్రతుకుల్ని బజార్న పడేసింది కరువు....

రెండుపూటల మాట అలా వుంచి కనీసం ఒక్క పూటయినా కడుపు నింపుకోవటం కష్టమయిపోయింది తిరపతప్ప కుటుంబానికి. వున్న కొద్దిపాటి పొలమూ నీరందక -ఇహ తన వల్ల కాదని మొరాయించింది. సకాలంలో వర్షాలు పడితే నాగలి చకచకా సాగదూ.... ?

పోనీ ఊరువిడిచి వెళ్ళిపోదామంటే అక్కడెక్కడో తిండిగింజలు దొరుకుతాయన్న నమ్మకం ఎక్కడుంది? పైగా పుట్టిపెరిగిన ఊరుమీద మమకారాన్ని చంపుకోవటం తనవల్ల కాలేదు. తిరపతప్పకీ ఆ ఊరుకీ వున్న అనుబంధం అలాంటిది. తన ఇల్లు సూర్య చంద్రులు పరామర్శించే పూరిల్లే కావచ్చు కానీ ఆ ఇల్లు తనకెందుకో చల్లగా వుంటుంది. ఆ చల్లదనాన్ని వదలి పెట్టి తాను వెళ్లలేడు. అదేదో తన బలహీనత... అంతే!

అసలే పెరుగుతున్న కరువు.... తరిగిపోతున్న ఆదాయం..!.రోజులు అంతంత మాత్రంగా గడుస్తున్న సమయంలో మంగమ్మ నీళ్ళోసుకోవటం అంత సంతోష మనిపించలేదు తిరపతప్పకి. నెలలు నిండుతున్నకొద్దీ భయం గూడు కట్టుకోసాగింది. అందుకు కారణం లేకపోలేదు. మంగమ్మ కడుపులో ప్రాణి పెరుగుతూంటే ఆమె ఆరోగ్యం మాత్రం క్షీణించి పోసాగింది. సరయిన ఆహారం అందకపోవటంతో ఒంటికి నీరు పట్టింది. వైద్య సహాయం కోసం తనకున్న మూడెకరాల నేలా అమ్మవలసిన పరిస్థితి ఏర్పడింది.

నేలతల్లి నయితే అమ్మగలిగేడు గానీ పుట్టిన మగపిల్లాడి తల్లిని మాత్రం దక్కించుకోలేక పోయాడు తిరపతప్ప. కాన్పు సమయంలో ధనుర్వాతం కమ్మేసి నోరు పడిపోయింది మంగమ్మకి. పసికందును మాత్రం ఎలాగో ప్రాణాలతో బయటకు తీయగలిగింది మంత్రసాని. దీనంగా పసివాడివైపూ, భర్త వైపూచూసి ప్రాణాలు వదిలింది మంగమ్మ. అక్కడితో నిస్సహాయుడై పోయాడు తిరపతప్ప.

మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోమన్నారు. ఎన్నాళ్ళిలా వుంటావన్నారు. కనీసం పసివాడి కోసమయినా తప్పదన్నారు. అలా ఎంతమంది పోరినా పిల్లనివ్వటానికి ఎందరు ముందుకొచ్చినా కన్నతల్లి మొత్తుకున్నా ససేమిరా ఒప్పుకోనన్నాడు తిరపతప్ప. భార్య ఆత్మశాంతికోసం కొడుకుని బాగా పెంచి పెద్ద చేయాలని నిశ్చయించుకున్నాడు. అందుకే మరో ఎకరం అమ్మేసి మా లక్ష్మిని కొనుక్కొచ్చాడు.

ఆ గోవుమాలక్ష్మి నే తన బిడ్డకు కన్నతల్లిని చేశాడు.

ఇప్పుడు తన కొడుకు శంకరప్ప, పుస్తకాలు చంకన పెట్టుకుని, అమాయకం వుట్టిపడే కళ్ళతో బడికి పోతుంటే అదంతా మాలక్ష్మి చలవేననుకుంటూ మురిసిపోతాడు తిరపతప్ప. పొద్దున్నా సాయంత్రం దానికి దాణా పెట్టింతర్వాత రెండు చేతులూ జోడించి కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా నమస్కరిస్తాడు.

తల్లి లేని తన బిడ్డకు తల్లయిన మాలక్ష్మి అంటే అందుకే అతనికి పంచ ప్రాణాలు......

వెలకట్టలేని ఆ ప్రాణాలు, ఇవాళ తన కొడుకు ప్రాణాల్ని కాపాట్టానికి అవసరమవుతాయని, తిరపతప్ప కలలో కూడా ఊహించలేదు.

కానీ నిజంగా ఊహించని ఘోరమే జరిగి పోయింది.

అంతకు ముందురోజు...

బడికి వెళ్ళిన శంకరప్ప చీకటిపడినా ఇంటికి రాకపోయేసరికి తిరుపతప్పకి ఆందోళన కలిగింది.

లేనిపోని భయాల్ని ఊహించే మనసును అదుపులో పెట్టుకోవటానికి శతవిధాల ప్రయత్నిస్తూ బడివైపు నడిచాడు.

పాటి మీద పాడుబడ్డ రామాలయం దగ్గర మలుపు తిరుగుతూంటే బడిపిల్లల గుంపు కనిపించింది.... ఆ గుంపు మధ్యలో తన కొడుకు శంకరప్ప... గిలగిలా తన్నుకుంటున్నాడు. ఒక్కవుదుటన వాణ్ణి తన భుజం మీద వేసుకని పక్క ఊళ్ళోవున్న

ఆస్పత్రికి తీసుకెళ్లాడు తిరపతప్ప.

అక్కడి డాక్టరు పరీక్షలన్నీ చేసి వ్యాధేమిటో నిర్ధారణగా చెప్పేసాడు...

శంకరప్పకి పోలియో. పసిపిల్లలకు రాకూడని రోగం. వందరూపాయలు చేతిలో పెడితే చికిత్స ప్రారంభిస్తానన్నాడు డాక్టరు. ఆలస్యం చేస్తే కాలు పూర్తిగా పడిపోతుందని హెచ్చరించాడు.

వందరూపాయలు....! ఎక్కణ్ణించి తెస్తాడు?..... ఎవరిస్తారు?... అసలు ఎవర్ని అడగ్గలడు...? తనకంటూ మిగిలివున్న ఎకరంనేలా అమ్మబోయినా అప్పటికప్పుడు ఎవరు కొంటారు ?....పోనీ తన ఇల్లు తాకట్టు పెట్టి డబ్బు తెద్దామన్నా ఆ ఊళ్ళోని షావుకార్లు అనంతపురమో, అయోధ్యనగరమో వలస పోతే -తానేం చెయ్యగలడు ?...

అలా అని నిస్సహాయంగా చూస్తూ తన కొడుకుని ఆ భయంకర వ్యాధికి బలి పెట్టి ఊరుకోలేడు. అలా వూరుకుంటే స్వర్గంలో వున్న తన భార్య తనను క్షమించదు.......

సరిగ్గా అప్పుడే సలహా ఇచ్చాడు పక్కింట్లో వుండే ఓబులేశం- 'ఆవును అమ్మెయ్యమని"!

"మాలక్ష్మిని అమ్మటమా ?'- తలపై పిడుగుపడినట్లు చలించిపోయాడు తిరపతప్ప.

"అవునప్పా ! బాగా ఆలోసించు... అది పాలివ్వటం ఎప్పుడో మానేసె. తిండిసాలక రోజురోజుకీ నీరసించిపోతుంటే దాని ఉసురుకూడా నువ్వే పోసుకుంటున్నావు.... ఈ కరువు రోజుల్లో వట్టిగొడ్డును మేపటం బరువు కదా సెప్పు!"

కాలు పడిపోయిన కన్నకొడుకు తన కళ్ళ ముందు దీనంగా కనిపిస్తుంటే తిరపతప్పలోని కారుణ్యాన్ని ఓబులేశం ఆలోచనలు లొంగతీసుకొంటున్నాయి.

"ఒట్టి పోయిన ఆవును ఎవరు కొంటారప్పా ?... " ఆలోచనలు ఓ రూపానికి వచ్చిన తర్వాత అడిగేడు తిరపతప్ప

"ఇంకెవరూ ?.. వాళ్ళే"

ఉలిక్కిపడ్డాడు తిరపతప్ప.

"వాళ్ళకా ?... చచ్చినా అమ్మను " అన్నాడు

వట్టి పోయినా సరే మాలక్ష్మి తనకళ్ళముందు ఉండితీరాలి. చూస్తూ చూస్తూ ఆ ఘోరం చెయ్యలేడు!

అలా అని కొడుకుని ఒదులుకోగలడా?..

మళ్ళీ మానసిక సంఘర్షణ...!

తిరపతప్ప మనస్సులో ఏర్పడ్డ ఈ ధర్మసంకటం పురుగై నిమిష నిమిషానికీ దొలిచెయ్యటం ప్రారంభించింది.

ఆ రాత్రి తెల్లవార్లూ ఆలోచించి చిట్టచివరకు ఆ నిర్ణయానికి వచ్చాడు తిరపతప్ప....

మరి కాసేపట్లో మాలక్ష్మిని తీసుకొని బయల్దేరాలి...

పెరట్లో మట్టిదిబ్బ పక్కనే వున్న రాటని ఆనుకొని కూర్చున్న తిరపతప్ప కొంచెం దూరంగా పాకలో వున్న మాలక్ష్మివైపు తదేకంగా అందుకే చూస్తున్నాడు...

సమయం దగ్గర పడుతూంటే కళ్ళకు నీటి పొరలు కమ్మేస్తూంటే అక్కడినుంచి లేచి వచ్చి మాలక్ష్మిని కౌగలించుకున్నాడు..

"మాలచ్మీ... ఆనాడు తల్లిలేని నాబిడ్డకి పాలిచ్చి పెంచింది నువ్వు...ఈనాడు మళ్లీ నాబిడ్డని కాపాడుకుందుకు నీ పేనాలే తీసేసుకుంటున్నాను... ఈ సేతుల్తో నిన్ను కసాయివాడికి అమ్మి నీ ఋణం తీర్చుకుంటున్న కసాయివాణ్ణి... దయా, జాలీ, ప్రేమా ఏమీ లేనివాణ్ణి.. నన్ను క్షమిస్తావా?" ఇంక మాటలు పెగలక భోరుమన్నాడు. పదే పదే మా లక్ష్మిని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు... మెడ చుట్టూ చేతులు వేసి కౌగలించుకున్నాడు.

తిండి లేక నీళ్ళులేక బక్కచిక్కిన మాలక్ష్మి తిరపతప్ప బాధని అర్ధంచేసుకుంది కాబోలు, దాని కళ్ళవెంటా నీళ్ళు...

చరిత్ర పుటలు తిరగేసి చూస్తే మానవ నాగరికత పుట్టింది నీళ్ళుండే తావుల్లోనే. ఇప్పుడా నీళ్ళే కరువయితే నాగరికతకి నరకం తప్పదు...

మరికాసేపటికి ఓబులేసం వచ్చాడు.

"అప్పా బయల్దేరుదామా?" అంటూ.

తిరపతప్ప కన్నీళ్ళు తుడుచుకున్నాడు: గుండెలాయిచేసుకున్నాడు.. మాలక్ష్మిని వెంటబెట్టుకొని బయటకు నడిచేడు......

దారి పొడుగునా కన్నీళ్ళు... వెక్కిళ్ళు... ఆలింగనాలూ .. వెంటవచ్చిన ఓబులేసం ఓదార్పులూ... మందలింపులూ..!

పొద్దువాలేసరికి ఉరవకొండ చేరుకొన్నాడు. అక్కడ ఊరవతల ఎండిపోయిన చెరువుకట్ట ప్రక్కనే ఆగి వున్న పశువుల్ని చూసిన తిరపతప్ప గుండె చెదిరిపోయింది...

కళ్ళముందు విలయతాండవం చేస్తున్న కరువు మీదా, కనిపించకుండా దాక్కున్న భగవంతుడి మీదా కసీ ద్వేషం చోటుచేసుకున్నాయి.

ఒకటా...రెండా...వందలాది సంఖ్యలో పశువులు...!

తిరపతప్పని అక్కడే వుండమని దూరంగా షెడ్డులో కూర్చున్న కంట్రాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళేడు ఓబులేశం...

మాలక్ష్మిని ఆనుకొని అలాగే చూస్తూ నిలబడిపోయాడు తిరపతప్ప.. షెడ్డుకి వెనకాల రెండు మూడు లారీలు ఆగివున్నాయి... అక్కణ్ణించి పశువుల ఆక్రందనలు వినిపిస్తున్నాయి.

ఆ ఆక్రందనల్లో అంతులేని ఆవేదన...!

"బాబూ! ఆ పశువులుఎందుకలా అరుస్తున్నాయి" అటుగా వెడుతున్న ఓ ముసలి తాతను అడిగేడు తిరపతప్ప.

"ఆటి కాళ్లు ఇరక్కొడుతున్నారు పాపం" చెప్పేడు తాత...

"కాళ్ళి రక్కొడతున్నారా? ఎందుకూ?" భయంగా అడిగేడు.

"ఎందుకేటి బాబూ ? ఆటిని లారీల్లో ఎక్కించి బెంగుళూరు తీసుకెడతారట... ఒక్కోలారీలో పదో పదిహేనో పడతాయి... అందుకని కాళ్ళిరగొట్టి పడేస్తారు... అలా అయితే లారీలో ఇరవయ్యో పాతికో పడతాయి..."

"అంటే కుప్పగావేసి తీసుకెడతారన్నమాట" అనుకున్నాడు తిరపతప్ప.

అతని శరీరం భయంతో ఒణికిపోతుంటే తప్పు చేసిన వానిలా మాలక్ష్మి వైపు చూశాడు.

క్షణం సేపు మా లక్ష్మి - మాలక్ష్మిలా కనిపించలేదు... కన్నకొడుకు శంకరప్ప కనిపించాడు ఆ స్థానంలో.

కళ్ళు నలుపుకుని మళ్ళీచూశాడు.

దీనంగా జాలిగా మృత్యు ముఖంలోకి అడుగు పెట్టబోతున్న మాలక్ష్మి కనిపించగానే అతనిలోని ఉద్వేగం కట్టలు త్రెంచుకుంది.

మాలక్ష్మి.... శంకరప్పా .... ఇద్దరూ సమానంగా తోచారు తిరపతప్పకి.

అంతే.,.!

అక్కడ మరో క్షణం ఉండలేదు.

మాలక్ష్మిని తీసుకుని వెనక్కి తిరిగేడు.

ఇద్దరి కాళ్ళలోకీ ఏదో దివ్యశక్తి వచ్చి చేరినట్టు గబగబా అడుగులు పడుతున్నాయి. తనను మాలక్ష్మే నడిపిస్తోందో, మాలక్ష్మిని తనే నడిపిస్తున్నాడో అర్థంకావటం లేదు...

తాము నడుస్తున్న దారేమిటో కూడా తెలియటం లేదు.

సూర్యుడు నడినెత్తికొచ్చాడు. ఎండ చుర్రుమంటోంది. భుజం మీది కండువాను తీసి తలకు చుట్టుకోవాలని కూడా అనిపించలేదు తిరపతప్పకి. నరకంలోంచి తప్పించుకొని పారిపోతున్నట్టు తొందర తొందరగా నడుస్తున్నాడు. పరిస్థితి అర్థం చేసుకున్నట్టు యజమానిని అంతవేగంగానూ అనుసరిస్తోంది మాలక్ష్మి.

మైలు... రెండు మైళ్ళు... మూడు మైళ్ళు... దూరం తరిగి పోతోంది. అంతలో తిరపతప్ప కళ్ళముందు ఓ గోవులమంద కనిపించింది. ఎవరో ఇద్దరుమనుషులు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నెమ్మదిగా వాటిని తోలుకు వెడుతున్నారు.... అవి కూడా మాలక్ష్మి లాగే ఆకలి డొక్కలతో నీరసంగా కనిపిస్తున్నాయి.

"ఎక్కడికన్నా తోలుకుపోతున్నారూ?" యదాలాపంగా అడిగాడు తిరపతప్ప.

"పెన్నవోబిలానికి" చెప్పాడు ఒకడు.

"అక్కడకూడా పశువుల్ని కొంటున్నారా?" అనుమానంగా భయంగా అడిగేడు...

కాదన్నట్టు తల అడ్డంగా తిప్పేడతను...

" నీకు తెలవదా! అక్కడ పశువులకు ఉచితంగా దాణా పెడుతున్నారంట... నాలుగు సినుకులు పడి, కరువు కడతేరి పోయేదాకా ఈటిల్ని గవర్నమెంటే చూస్తుందంట. అవసరమయితే వైద్యం చేయటానికి పశువుల డాక్టర్లు కూడా వున్నారంట" ఉత్సాహంగా చెప్పేడు.

తిరపతప్ప కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి.

"ఇన్నావంటే లచ్మీ" అంటూ మాలక్ష్మిని చూశాడు. ఆమాటలు తనకూ అర్థమైనంత ఉత్సాహంగా అడుగులేస్తోంది మాలక్ష్మి.

నడక... ఒకేనడక... శక్తికొద్దీ నడక.... మైళ్ళతరబడి నడుస్తున్నా గొంతు తడుపు కోవటానికి నీటిచుక్క కరువు.

అదేదో ఊరు... చెదురు మదురుగా ఇళ్ళు కనిపిస్తున్నాయి. ఓ ఇంటి ముందు ఆగేడు తిరపతప్ప. జీరపోయిన గొంతుతో కాసిని నీళ్ళిమ్మని అర్థించేడు ఆ ఇంటి పెద్దని.

ఓ చెంబుతో నీళ్ళు తెచ్చి గుమ్మం దగ్గర పెట్టేడతను. వాటిని చూడగానే ప్రాణం లేచి వచ్చింది తిరపతప్పకి. ఆత్రంగా చెంబు పైకెత్తి నీళ్ళు నోట్లో పోసు కోబోయాడు. అంతలో నాలిక బయట పెట్టి వగరుస్తూ నీళ్ల చెంబువైపు ఆత్రంగా, ఆశగా చూస్తున్న మాలక్ష్మి కనిపించింది.

"మరో చెంబుతో మాలక్ష్మికి కూడా ఇప్పించండి బాబూ" అని అడిగేడు.

ఇంటి పెద్దకి కోపమొచ్చింది.

"మనుషులు తాగటానికే నీళ్ళుండటంలేదు. ఆవులకీ, గేదెలకీ ఎక్కణ్ణించి తెమ్మంటావయ్యా?" విసుక్కున్నాడు.

ఆ సమాధానాన్ని ముందుగానే ఆశించిన తిరుపతప్ప ఆ కాసిని నీళ్లూ మాలక్ష్మికే పట్టించి మళ్లీ నడక ప్రారంభించాడు.

సూర్యుడు పడమటి కొండల్లోకి దిగి పోయాడు....

ఇద్దరూ పెన్నహోబిలం చేరుకున్నారు... గోకులం అక్కడే విడిది చేసినట్టుగా ఎక్కడ చూసినా గోవులమందలు.... అక్కడి నరసింహస్వామి ఆలయ ప్రాంగణంలో సేదతీర్చుకుంటున్న పశువులు... శ్రావ్యమైన అంబారావాలు.

ఆ దృశ్యం మనోహరంగా గోచరించింది తిరుపతప్పకి...

క్షణం ఆలస్యం చేయకుండా తనపేరు నమోదు చేయించుకున్నాడు అక్కడి అధికారుల దగ్గర.

ఒక చెట్టు దగ్గర రాటకి మాలక్ష్మిని కట్టేసి రెండు చేతుల మధ్యా పట్టినంత గడ్డి తీసుకొచ్చి దాని ముందు వేశాడు.

ఒక్కసారిగా మాలక్ష్మి తన యజమానివైపు చూసింది. ఆ చూపులో ఎన్నివేల కృతజ్ఞతలో?

ఆతృతగా గడ్డిమేస్తున్న మాలక్ష్మిని చూడగానే తిరపతప్ప కళ్ళల్లో ఆనంద భాష్పాలు నిలిచాయి. ఆ మూగజీవి కళ్ళల్లోని కృతజ్ఞతల్ని అర్థంచేసుకోగల శక్తి తిరపతప్పకి దేవుడు ఇచ్చాడు మరి.

"అప్పా... కాస్త అన్నం వుంది తింటావా" వెనకనుంచి ఎవరో భుజం తట్టి మరీ అడుగుతున్నారు తిరుపతప్పని.

"వద్దన్నా! కడుపు నిండిపోయింది" మాలక్ష్మినే చూస్తుండిపోయాడు తిరపతప్ప.

అంతలో ఆకాశంలోకి చంద్రుడు వచ్చాడు. ఆలయ ప్రాంగణమంతా చల్లని వెన్నెల పరచుకొంది..........

★

(ఆంధ్రభూమి- 26-11-81)